

Knjiga proroka Danijela – sto osamdeset i treća

Vječni temelj: Krist u proročkoj povijesti i vjeri vjernika

Jeff Pippenger

2024-04-13

„istina koju je Petar ispovjedio temelj je vjernikove vjere. To je ono što je sam Krist proglasio vječnim životom.“ Ta je „istina“ prepoznala dva aspekta Krista. Prvi je bio da je Krist sastavni dio proročke povijesti. Oznake koje predstavljaju događaje proročke povijesti predstavljaju Krista. Njegova povezanost s događajima utvrđuje svetost proročkih oznaka i daje logiku tome što sestra White tako često govori da moramo čuvati oznake, jer te oznake predstavljaju Isusa Krista. Oznaka koja je predstavljala temu kušnje u Kristovo vrijeme bilo je Njegovo krštenje, a ono se usklađivalo s drugim događajima u svetim reformnim linijama, obilježenima silaskom božanskoga simbola.

U reformnoj liniji Mojsija, Božanstvo je sišlo i nastanilo se u gorućem grmu, simbolu Stvoritelja sjedinjenog sa stvorenjem. U reformnoj liniji na kraju sedamdeset godina, Mihael je sišao kako bi osnažio Cira da krene naprijed s prvim dekretom, a u isto je vrijeme Daniel bio promijenjen u Kristov lik. U Kristovoj reformnoj liniji, Duh Sveti sišao je u obliku goluba da pomaže Božjega Sina, simbol Božanstva sjedinjenog s čovječstvom. U mileritskoj povijesti anđeo koji je sišao 11. kolovoza 1840. bio je „nitko manji od Isusa Krista“, koji je sišao s knjižicom koju je trebalo pojesti, a On je bio ta knjižica. Ondje je pokazao da se sjedinjenje Božanstva s čovječstvom ostvaruje jedenjem i pijenjem tijela i krvi Kruha s Neba.

Sveta povijest sveta je zato što je utjelovljena prisutnošću Krista. Predskazanja Božje Riječi, koja označuju buduće događaje, jesu Isus Krist, jer On je „Riječ“. Kada se ta predskazanja ispune u povijesti, ti događaji predstavljaju ispunjenje Njegove riječi, a Njegova je Riječ Istina. Njegova je Riječ ta koja iznosi predskazanje, i Njegova je Riječ ta koja se ispunja kada događaj nastupi, tako da je na početku i na svršetku Isus Krist, jer On je Alfa i Omega. Stoga, kada je Petar objavio da je Isus Krist i Sin Boga živoga, on je označavao putokaz koji je bio Isus Krist i putokaz koji doseže svoje savršeno ispunjenje u posljednjim danima. 11. rujna 2001. bilo je savršeno ispunjenje Krista.

Odbaciti proročko ispunjenje 11. rujna 2001. znači odbaciti Krista, Sina Boga živoga. Ta istina, koju je izrazio Petar, bila je „temelj vjere vjernika“, a 11. rujna 2001. Krist je svoj narod posljednjih dana poveo natrag na Jeremijine „stare staze“, koje predstavljaju „temelje“ pokreta poruka prvoga i trećega anđela. Petar je predstavljao sto četrdeset i četiri tisuće, koji su zapečaćeni tijekom razdoblja kada četiri anđela zadržavaju četiri vjetra. Vrijeme pečaćenja jest određeno proročko razdoblje, koje počinje 11. rujna 2001. i završava uskoro nadolazećim zakonom o nedjelji. Isus uvijek prikazuje svršetak nečega početkom nečega.

Na početku vremena pečaćenja sišao je anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja, kao što je Duh Sveti sišao na krštenju, a taj anđeo bio je „ništa manje nego Isus Krist kao osoba“, jer anđeo koji je sišao da rasvijetli zemlju svojom slavom u povijesti mileritskog pokreta bio je „ništa manje nego Isus Krist kao osoba“. Pri skorom dolasku nedjeljnog zakona „ništa manje nego Isus Krist kao

osoba“ ponovno silazi i iznosi drugu od dviju poruka osamnaestog poglavlja Otkrivenja, dok poziva svoje drugo stado iz Babilona. Usred razdoblja vremena pečaćenja sišao je anđeo, kao što je drugi anđeo sišao 19. travnja 1844., pri prvom razočaranju mileritskog pokreta.

Između dolaska toga drugog anđela i dolaska trećega anđela 22. listopada 1844. mnogi su anđeli bili poslani da dodaju silu drugom anđelu kako je pristizala poruka Ponoćnog poklika. Govoreći o povijesti vremena kada su ti anđeli došli u mileritskoj povijesti, sestra White obavještava nas da su oni koji su odbacili te poruke razapeli Krista jednako zasigurno kao što su Židovi razapeli Krista.

„Vidjela sam da su, kao što su Židovi razapeli Isusa, tako i nominalne crkve razapele ove poruke, te stoga nemaju nikakvo znanje o putu u Svetinju nad svetinjama, i ne mogu imati koristi od Isusova posredovanja ondje.” Rani spisi, 261.

Poruke predstavljene anđelima, kada su odbačene, predstavljaju Kristovo raspeće, jer On utjelovljuje te poruke i njihovo povijesno ispunjenje. Dana 18. srpnja 2020. „ništa manje nego sam Isus Krist” sišao je, označivši prvo razočaranje i početak vremena odgađanja. Ubijene na ulicama, mrtve suhe kosti Njegova naroda posljednjih dana trebale su biti probuđene slušajući jedini glas koji može ljude vratiti u život.

Zaista, zaista, kažem vam: dolazi čas, i već je tu, kad će mrtvi čuti glas Sina Božjega; i koji čuju, živjet će. Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je dao i Sinu da ima život u sebi; i dao mu je vlast da vrši sud, jer je Sin Čovječji. Ne čudite se tomu: jer dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima čuti njegov glas, i izaći će: koji su činili dobro, na uskrsnuće života; a koji su činili zlo, na uskrsnuće osude. Ivan 5,25–29.

U srpnju 2023. godine Njegov je glas pozvao mrtve suhe kosti u život, a Alfa i Omega tada su ponovili početak vremena pečaćenja, jer srpanj 2023. označava završno razdoblje vremena pečaćenja. Njegov je narod tada ponovno bio pozvan natrag na Jeremijine stare staze, na temelje mileritske povijesti. Temeljna poruka početka i završetka milerita bile su prva i posljednja poruka mileritske povijesti, a to je bilo „sedam vremena” iz dvadeset šestog poglavlja Levitskog zakonika.

U srpnju 2023. Božjem narodu posljednjega vremena ponovno je naloženo da uzme malu knjižicu i pojede je. Dok jedu malu knjižicu, tada se ispituju kako bi se vidjelo hoće li priznati poruku trećega Jaoa u devetom poglavlju Otkrivenja (vijesti s istoka) i poruku jedanaestoga poglavlja Danielove knjige (vijesti sa sjevera). Taj proces ispitivanja vodi ih do stihova trinaest do petnaest u jedanaestom poglavlju Danielove knjige, što je Bitka kod Panija, što je Cezareja Filipova i što je poruka Ponoćnog poklika, gdje se očituju dvije skupine koje su čule Njegov glas, jedna skupina „koji su činili dobro, na uskrsnuće života; a koji su činili zlo, na uskrsnuće osude.”

Postoje tri glasa u vremenu pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, i svi su oni glas „ništa manjeg Dostojanstvenika od Isusa Krista“. Prvi glas iz Otkrivenja osamnaest zazvučao je kada su velike zgrade grada New Yorka bile oborene dodirom od Boga. Drugi glas jest glas Mihaela arkandela, koji poziva mrtve iz njihovih grobova. Treći glas jest drugi glas iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja, koji poziva Njegovo drugo stado iz Babilona u času „velikoga potresa“ iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja. Savršeno ispunjenje Petrove ispovijesti u Cezareji Filipovoj zbiva se kada

Krist povede svoj narod posljednjih dana k „onom dijelu Danielova proročanstva koji se odnosi na posljednje dane“.

Panij iz redaka trinaest do petnaest jedanaestog poglavlja Daniela jest „dio“ Danielova proročanstva koji je bio zapečaćen i koji prepoznaje poruku Ponoćnog poklika. Panij je taborni sastanak u Exeteru u kolovozu 1844.; to je povijest koja se ispunjava u drugom mandatu Donalda Trumpa, i to je proročka poruka koja utiskuje pečat Božji na čela sto četrdeset i četiri tisuće. Redci koje sada proučavamo vrlo su sveto tlo.

„Istina koju je Petar ispovjedio temelj je vjere vjernika. To je ono što je sam Krist proglasio vječnim životom. Ali posjedovanje toga znanja nije bilo nikakav razlog za samouzvisivanje. Petru ono nije bilo otkriveno nikakvom vlastitom mudrošću ili dobrotom. Čovječanstvo nikada samo od sebe ne može dosegnuti spoznaju božanskoga. ‘Visoko je kao nebo; što ćeš učiniti? dublje je od podzemlja; što možeš znati?’ Job 11,8. Samo nam duh posinjenja može otkriti dubine Božje, koje ‘oko nije vidjelo, i uho nije čulo, niti je u srce čovječje ušlo’. ‘A nama to Bog objavi po svome Duhu; jer Duh sve proniče, pa i dubine Božje.’ 1 Korinćanima 2,9.10. ‘Tajna je Gospodnja s onima koji ga se boje;’ a činjenica da je Petar razabrao Kristovu slavu bila je dokaz da je bio ‘od Boga poučen’. Psalm 25,14; Ivan 6,45. Ah, doista, ‘blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer ti to ne objavi tijelo i krv.’”

„Isus je nastavio: ‘A ja tebi kažem: ti si Petar, i na ovoj stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati.’ Riječ Petar znači kamen — kotrljajući kamen. Petar nije bio stijena na kojoj je Crkva utemeljena. Vrata paklena jesu ga nadvladala kada se odrekao svojega Gospodina uz kletvu i zaklinjanje. Crkva je bila sagrađena na Onome kojega vrata paklena nisu mogla nadvladati.” Čežnja vjekova, 413

Poruka koju je Krist iznosio svojim učenicima u Cezareji Filipovoj bila je i jest poruka Ponoćnog poklika, i smještena je u kontekst duhovnog rata između grčkog boga Pana, čiji se hram nazivao „vrata paklena“, i dvaju otpaličkih rogova zvijeri iz zemlje. Makabejci su bili Božji otpalički narod, koji se izdavao za branitelje Božje crkve, dok su ratovali protiv religije Grka. Oni su se poistovjećivali i kao vjerski i kao politički vođe. Oni predstavljaju otpalo protestantstvo onih palih crkava koje zajedno s vladom Sjedinjenih Država sada oblikuju sliku zvijeri i ratuju protiv religije globalista, probuđenizma i Majke Zemlje. Otpalički rogovi prevladavaju u svojoj borbi s vjerskim i političkim elementima globalizma, a istodobno se pravi protestantski rog pročišćava uklanjanjem posljednjih ostataka ludih djevica, prije nego što bude uzdignut kao stijeg pri „velikom potresu“ uskoro dolazećega zakona o nedjelji.

Dio proročanstva iz knjige proroka Daniela koji se odnosi na posljednje dane, a koji je također Otkrivenje Isusa Krista i poruka Ponoćnoga poklika, otpećuje Lav iz plemena Judina u Cezareji Filipovoj, koja je Panij. On se otpećuje usred ratovanja između ateističke zvijeri iz bezdana i roga republikanizma koji je počeo podizati tu zvijer 2015. godine, te protiv istinskoga roga protestantizma koji se sada uskršava kao silna vojska.

Istina koju je Petar ispovjedio predstavlja putokaz od 11. rujna 2001., a također i da je Krist Sin Boga živoga. Istina o onome što je predstavljeno time što je Isus Sin Božji jest istina kušnje

jednako sigurno kao što je to bilo pitanje je li Isus Mesija ili nije u Petrovo vrijeme. Objavljivanje da je Isus Sin Božji predstavlja sve što je bilo otkriveno o tome tko je Sin. Ono predstavlja ne samo da je On bio Božji Sin, nego i da je bio Sin čovječji. To je istina o utjelovljenju božanstva u čovještvo, što je upravo djelo koje se ostvaruje tijekom vremena pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Istina o „utjelovljenju“ jest istina na svršetku koja je bila predložena istinom o „suboti“ na početku.

22. listopada 1844. označio je dolazak trećega anđela. Kada anđeo dolazi, Lav iz plemena Judina otvara posebnu istinu prilagođenu razdoblju u kojemu je istina otpečaćena, i ta istina tada iskušava naraštaj u kojemu je ta istina otvorena. Dana 22. listopada 1844. bile su otkrivene istine povezane s Kristovim djelom, koji je iznenada došao u hram što ga je podigao tijekom četrdeset i šest godina, od 1798. do 1844. Kristovo djelo suda, Božji zakon, Njegova uloga Velikoga svećenika, pitanje žiga zvijeri i pečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće — sve je to bilo otvoreno. Sestri White bilo je pokazano da među tim istinama postoji jedna istina koju su Alfa i Omega istaknuli u posebnom svjetlu.

„Bila sam zadivljena kad sam vidjela četvrtu zapovijed u samom središtu deset propisa, s blagim aureolom svjetlosti koja ju je okruživala. Anđeo je rekao: ‘To je jedina od deset koja određuje živoga Boga koji je stvorio nebesa i zemlju i sve što je u njima. Kad su bili položeni temelji zemlje, tada je bio položen i temelj subote.’” Testimonies, svezak 1, 75.

Došlo je vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, no ono je trebalo biti odgođeno zbog pobune iz 1863. godine. Dana 11. rujna 2001. proces pečaćenja započeo je kada je Krist, prikazan kao silni anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja, sišao s skrivenom knjigom u svojoj ruci koju je narod Božji posljednjih dana trebao pojesti. Alfa i Omega uvijek kraj prikazuje početkom, stoga je u posljednjim danima postojala još jedna istina koja je bila stavljena u posebno svjetlo, a bila je izravno povezana sa subotnjom istinom koja je bila istaknuta prvi put kada je Krist pokušao zapečatiti sto četrdeset i četiri tisuće.

„Došlo je vrijeme da Daniel ustane u svojem dijelu. Došlo je vrijeme da svjetlo koje mu je dano pođe u svijet kao nikada prije. Ako oni za koje je Gospodin učinio toliko mnogo budu hodili u svjetlosti, njihovo će se poznavanje Krista i proročanstava koja se odnose na Njega uvelike povećati kako se budu približavali završetku povijesti ove zemlje.“

„Oni koji zajedništvuju s Bogom hodaju u svjetlosti Sunca pravednosti. Oni ne obeščaćuju svojega Otkupitelja time što kvare svoj put pred Bogom. Nebeska svjetlost obasjava ih. Oni su od beskrajne vrijednosti u Božjim očima, jer su jedno s Kristom. Njima je Božja riječ neizmjerne ljepote i miline. Oni uviđaju njezinu važnost. Istina im se otkriva. Nauku o utjelovljenju obavlja blago ozračje. Oni vide da je Sveto pismo ključ koji otključava sve tajne i rješava sve poteškoće. Oni koji nisu bili voljni primiti svjetlost i hoditi u svjetlosti neće moći razumjeti tajnu pobožnosti, ali oni koji nisu oklijevali uzeti križ i slijediti Isusa vidjet će svjetlost u Božjoj svjetlosti.” Manuscript Releases, broj 21, 406, 407.

Nauk o utjelovljenju jest istina da božanstvo sjedinjeno s čovječtvom ne griješi, a znak onih koji su u posljednjim danima dosegli to iskustvo jest subota.

Štoviše, dadoh im i svoje subote da budu znak između mene i njih, kako bi znali da sam ja Gospodin koji ih posvećujem. Ezekiel 20,12.

Sto četrdeset i četiri tisuće zapečaćeni su za vječnost, a proces zapečaćivanja označava kratko vremensko razdoblje na kraju procesa zapečaćivanja, neposredno prije nedjeljnoga zakona, kada se pečat utiskuje. U tom kratkom vremenskom razdoblju božanstvo se trajno sjedinjuje s čovječtvom.

„Što činite, braćo, u velikom djelu priprave? Oni koji se sjedinjuju sa svijetom primaju svjetovni kalup i pripremaju se za žig Zvijeri. Oni koji nemaju pouzdanja u sebe, koji se ponizuju pred Bogom i pročišćuju svoje duše poslušnošću istini, primaju nebeski kalup i pripremaju se za pečat Božji na svojim čelima. Kada uredba bude izdana i utisnut žig, njihov će karakter ostati čist i bez ljage kroz svu vječnost.“

„Sada je vrijeme za pripravu. Pečat Božji nikada neće biti stavljen na čelo nečista muškarca ili žene. Nikada neće biti stavljen na čelo častoljubiva muškarca ili žene koji ljube svijet. Nikada neće biti stavljen na čelo muškaraca ili žena lažljiva jezika ili prijevarna srca. Svi koji prime pečat moraju biti bez ljage pred Bogom — kandidati za nebo. Idite naprijed, braćo i sestre moja. O ovim točkama sada mogu pisati samo ukratko, tek vam skrećući pozornost na nužnost priprave. Sami istražujte Pisma kako biste mogli razumjeti strašnu svečanost sadašnjega časa.” Testimonies, sv. 5, 216.

Prethodni ulomak mogao bi sugerirati da se pečat utiskuje pri nedjeljnom zakonu, ali to nije slučaj. Sestra White jasno kaže da je nedjeljni zakon velika kriza, a također jasno uči da se karakter očituje u krizi, ali se nikada ne razvija u krizi. Pečat se utiskuje pri nedjeljnom zakonu u smislu da tada postaje vidljiv, jer oni koji tada imaju pečat bivaju podignuti kao stijeg. Pečat se utiskuje u kratkom vremenskom razdoblju, neposredno prije zatvaranja vremena milosti, a za svetkovatelje subote vrijeme milosti završava pri nedjeljnom zakonu. Pečaćenje je započelo 11. rujna 2001., i tada nitko nije primio pečat Božji, jer je, kao što je prikazano u razdoblju nakon 22. listopada 1844., najprije trebao uslijediti proces kušnje.

U svakom reformnom pokretu, kada božanski simbol silazi da osnaži poruku koja je bila odpečaćena u vrijeme svršetka, započinje proces kušnje. Kada je Mihael sišao da osnaži Kira kako bi krenuo naprijed s prvom uredbom, Židovi su tada bili stavljeni na kušnju hoće li napustiti dom u kojem su živjeli prethodnih sedamdeset godina te se vratiti u opustošeni grad i ponovno ga sagraditi. Kada je Duh Sveti sišao pri Kristovu krštenju, Židovi su bili stavljeni na kušnju glede Mesije. Kada je silni anđeo iz Otkrivenja deset sišao 11. kolovoza 1840., taj je naraštaj bio stavljen na kušnju hoće li pojesti knjižicu i sve ono što je ta knjižica predstavljala.

Proces kušanja započeo je 11. kolovoza 1840. i proizveo dvije skupine štovatelja, a skupina koja je slijedila Jaganjca u Svetinju nad svetinjama bili su kandidati da budu među sto četrdeset i četiri tisuće. Konačna kušnja za taj naraštaj, koji je pao na kušnji, započela je dolaskom povećane svjetlosti o „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Od 1856. do 1863. laodicejska poruka označila je završno vremensko razdoblje unutar razdoblja koje je započelo dolaskom trećega anđela 22. listopada 1844. To vremensko razdoblje prikazano je u redcima trinaest do petnaest jedanaestog poglavlja Daniela.

Ovo ćemo proučavanje nastaviti u sljedećem članku.

„U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj, i bez nje ne postade ništa što je postalo. U njoj bijaše život, i život bijaše svjetlo ljudima. I svjetlo svijetli u tami, i tama ga ne obuže.” „I Riječ tijelom postade i nastani se među nama, (i vidjesmo slavu njegovu, slavu kao jedinorođenca od Oca,) puna milosti i istine” (Ivan 1:1–5, 14).

„Ovo poglavlje prikazuje narav i važnost Kristova djela. Kao onaj koji razumije svoj predmet, Ivan pripisuje svu vlast Kristu te govori o Njegovoj veličini i veličanstvu. On odašilje božanske zrake dragocjene istine, poput svjetlosti sa sunca. On prikazuje Krista kao jedinoga Posrednika između Boga i čovječanstva.”

„Nauk o utjelovljenju Krista u ljudskom tijelu jest otajstvo, ‘i to otajstvo koje je bilo sakriveno od vjekova i naraštaja’ (Kološanima 1,26). To je veliko i duboko otajstvo pobožnosti. ‘Riječ tijelom postade i nastani se među nama’ (Ivan 1,14). Krist je uzeo na sebe ljudsku narav, narav nižu od svoje nebeske naravi. Ništa tako ne pokazuje čudesnu Božju poniznost kao ovo. On je ‘tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina’ (Ivan 3,16). Ivan iznosi ovu predivnu temu s takvom jednostavnošću da svi mogu shvatiti izložene misli i biti prosvijetljeni.

„Krist nije prividno uzeo ljudsku narav; On ju je doista uzeo. On je u stvarnosti posjedovao ljudsku narav. ‘Budući, dakle, da su djeca dionici tijela i krvi, i sam je također u tome uzeo udjela’ (Hebrejima 2,14). On je bio Marijin sin; bio je od Davidova sjemena prema ljudskom podrijetlu. Za Njega se objavljuje da je čovjek, upravo Čovjek Krist Isus. ‘Ovaj čovjek’, piše Pavao, ‘bio je dostojan veće slave od Mojsija, ukoliko veća čast pripada onomu koji je sagradio kuću nego samoj kući’ (Hebrejima 3,3).”

„No dok Božja Riječ govori o Kristovoj ljudskoj naravi dok je bio na ovoj zemlji, ona također odlučno govori o Njegovu predpostojanju. Riječ je postojala kao božansko biće, kao vječni Sin Božji, u zajedništvu i jedinstvu sa svojim Ocem. Od vječnosti On je bio Posrednik Saveza, onaj u kome su svi narodi zemlje, i Židovi i neznabošci, ako ga prihvate, trebali biti blagoslovljeni. ‘Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog’ (Ivan 1,1). Prije nego što su ljudi ili anđeli bili stvoreni, Riječ bijaše u Boga i bijaše Bog.

„Svijet je po njemu postao, ‘i bez njega ništa nije postalo što je postalo’ (Ivan 1,3). Ako je Krist sve stvorio, postojao je prije svega. Riječi izrečene u vezi s tim tako su odlučne da nitko ne mora ostati u sumnji. Krist je u svojoj biti bio Bog, i to u najuzvišenijem smislu. Bio je s Bogom od sve vječnosti, Bog nad svima, blagoslovljen zauvijek.

„Gospodin Isus Krist, božanski Sin Božji, postojao je od vječnosti, kao zasebna osoba, a ipak jedno s Ocem. On je bio nenadmašna slava neba. Bio je zapovjednik nebeskih bića, i štovateljsko klanjanje anđela primao je kao svoje pravo. To nije bilo otimanje Božjega. ‘Jahve me stvorio kao počelo svoga djela,’ izjavljuje On, ‘kao najraniji od svojih čina, u pradoba; oblikovana sam još od vječnosti, odiskona, prije nastanka zemlje. Rodih se kad još nije bilo bezdana ni izvora obilnih voda. Rodih se prije nego što su utemeljene gore, prije brežuljaka. Kad još ne bijaše načinio zemlje ni poljana ni prve grude zemaljske. Kad je stvarao nebesa, bila sam nazočna, kad je povlačio krug nad licem bezdana’ (Izreke 8,22–27).”

„U istini da je Krist bio jedno s Ocem prije postavljanja temelja svijeta ima svjetla i slave. To je svjetlo koje svijetli na tamnu mjestu, čineći ga blistavim božanskom, izvornom slavom. Ta istina, sama po sebi beskrajno tajanstvena, objašnjava druge tajanstvene i inače neobjašnjive istine, dok je sama obavijena svjetlom, nepristupačnim i neshvatljivim.“ Selected Messages, knjiga 1, 246–248.